



Ivan Hlavanda

ŤAVA  
NA TANIERI







Ivan Hlavanda

# ŤAVA NA TANIERI

Ťava na tanieri  
Copyright © Ivan Hlavanda  
2022  
978-80-570-3698-2

Videl som, že múdrosť má takú výhodu pred  
hlúposťou, akú výhodu má svetlo pred tmou.  
(Biblia, Kniha Kazateľova, druhá kapitola, verš trinásty)

Túto knihu venujem manželke a mojim deťom, skrze ktorých  
Boh osvecuje môj život, ktorí ma sprevádzajú na všetkých  
cestách, aj keď so mnou nie sú, a vždy ma verne čakajú,  
kým sa z nich nevrátim....





# OBSAH

Predslov .....	7
Frekvencie spomienok.....	9
Láska kuchynská .....	11
Putovalo zrnko piesku .....	13
Ťava na tanieri .....	15
Stretnúť cudzinca.....	17
Tisícina pokoja .....	19
Infúzie .....	21
Vyštverať sa na slobodu.....	23
Charlie.....	25
Vybíjaná života .....	27
Kvapka večného dažďa.....	29
Obdiv introverta .....	31
Vyžehlená hladina.....	33



# PREDSLOV

Dostáva sa Vám do rúk moja malá knižočka. Nie je to kniha faktov a dát, objektívnych právd alebo nemenných reálií. Je to kniha emócií. Emócií zachytených ľudským okom, ktoré sú v danom momente záchvevom môjho srdca, rozpoloženia danej chvíle zachytenej objektívom. Vždy, keď spracovávam svoje fotografie, počúvam klasickú hudbu. Ako je hudba poéziou duše, tak je pre mňa fotografia poéziou oka. V tejto knihe ku nej pripájam aj poéziu slova, kde zmyslové vnímanie oka a slova sa spojí v jeden neoddeliteľný celok a Vaše emócie tak môžu byť oživené, zosilnené, prežité mojimi fotografiami a mojím slovom, mojím životom, vo Vašom živote, vo Vašom vlastnom kontexte a životnom príbehu. A tak sa môžeme spojiť silou spoločného prežitku v neviditeľnej časti nášho vnútorného vesmíru, ktorý je pre každého z nás jedinečný, fascinujúci a bohatý. Pozývam Vás na cestu mojich vizuálnych emócií a verím, že v nich objavíte vlastné cesty a úvahy, ktoré obohatia Vaše životy.

S úctou,

*Ivan Havanda*  
POETRY OF LIGHT



# FREKVENCIE SPOMIENOK

Balvan spadol do spomienok mojej duše hlbiny,  
rozčeril on zabudnuté, pamäti stratené hladiny...

Silno buchol – pleskol, čapol...

Rozbehli sa silné kružnice spomienok v miesta nepoznané,  
frekvencie zabudnutého – ladiacich rádiostanicu života,  
keď počuť len šum, šum a šum... vysielateľ už vypol svoje vysielanie.

Frekvencie spomienok – spočiatku silné, no slabnúce,  
zúfalo v moju dušu hlasno tlčúce,  
nepoznané a predsa existujúce,  
tiene kresliace a vynárajúce,  
v bolesti a smútku sa variace...

Ešte raz stanicu vyladiť,  
ešte raz dušu pohladiť,  
ešte raz spomienku na skutočnosť premeniť,  
ešte raz všetko pokrivené napraviť,  
ešte raz, ešte raz, ešte raz!

Zavrela sa hladina, balvan padol na dno,  
frekvencie ustali  
a svetlo tiché ráno...



# LÁSKA KUCHYNSKÁ

Zjavila sa láska v kuchyni,  
vôňa jej – sťa magnet prisilný.  
Odolať jej ťažko jest,  
ponúka ťa, chceš ju zjesť...

Receptúra človeka,  
naša túžba odveká,  
oprieť sa, zasmiať, pritúliť,  
srdce jak hodiny rozbúšiť.

Láska v pyžame a negližé  
neškriabe a nehryzie.  
Láska, slnko duše,  
voňavá a čistá rosa ruže.

Bez kostýmu a pretváranky,  
kuchynská láska,  
kde voňajú lievance i oškvarky,  
voňavá aj chrumková,  
bohatá aj trvalá.

Láska trvanlivá, so zárukou večnosti.





# PUTOVALO ZRNKO PIESKU

Putovalo zrunko piesku,  
bolo nahé, bosé.  
Cestu malo veľmi dlhú,  
skončilo mi v nose.

Návšteva nezvaná  
v nose sa rozťahá,  
súhlas si nepýta,  
štekli ma dosýta.

Vietor ho privial  
a než som sa s ním zviatal,  
kýchol som ja mocným kýchom vlastným,  
s povzdychom silným, hlasným.

Zrnko piesku bez domova  
po púšti sa nesie,  
kam ho vietor poženie,  
bude dúfať v bezvetrie.

Nosov v púšti nie je veľa,  
čaká na púť bez zmyslu a cieľa.



## ŤAVA NA TANIERI

Radujú sa nebesá,  
rodinka si zaplesá.  
Sme my ťavy slobodné,  
fotiť sa sme ochotné.

Pózovať, smiať sa, pritúliť...  
nemusíš ich priveľmi nútiť.  
I keď viem, že budú smútiť.  
Beduín už volá ma...

Haši jedlom k obedu ma láka,  
Haši, čo ťavie mäso je,  
pohostinnosť neodmietnem,  
i keď v mysli na moment zdreveniem.

Cítim sa jak na pranieri,  
keď krájam ťavu na tanieri.  
Exotika v zoo ťaví úsmev vyčarí,  
tu v púšti biednej... žalúdok mi rozžiarí.



# STRETNÚŤ CUDZINCA

Keď cudzinec stretne cudzinca,  
náhoda sťa vyhodená minca.  
Pozdraví, pristaví sa,  
vynadá mi, rozhorčí sa?

Odkiaľ prichádza a kam ide,  
nie je podstata.  
Len toto vaše stretnutie  
v okamih tento sa zaráta.

Cudzinec...  
ten iného sveta vyslanec,  
lámač bariér predsudkov,  
v momente vás premení v našinca,  
gestá rúk a mimika  
srdca vášho sa dotýka.

Spoločná cesta skončila,  
cudzinca mi odňala.  
Putujem ďalej v nádeji,  
že nejakého stretnúť sa pritrafí.



# TISÍCINA POKOJA

Tisícina pokoja uviaznutá v duši,  
prebija sa slabnúca,  
však vnútro do nej búši.  
Uviazla skrehnutá,  
moje vnútro praská,  
keď sa mi to podarí,  
odmena jej bude sladká.

Tisícina pokoja majestát hôr zazrela,  
vystrelila na povrch,  
aby ma v ňom zovrela.

Erupcia pokoja vyletela zo mňa,  
kedy sa mi navráti?  
Miesto mojich závratí  
premení ma na večnosť?  
V tú nepoznanú blaženosť.

Keby ste ju našli snád,  
dám všetko za ňu rád.  
Tisícina pokoja – vzácnosť,  
nad života môjho hluku márnosť.





# INFÚZIE

Živej vody infúzie  
dostanú ma z depresie,  
no nemám veľké ilúzie  
z dostatku tej fantázie.

„Jedna stačiť nebude!“  
kričí duša v smäde zúfalom.

Hrdlo vyprahlé  
dokáže ju prehltnúť,  
keď sa zrazu objaví?  
Odmietne ju – bo z nej sa rýchlo zotaví?

„Jedna stačiť nebude!“  
duša bez dna volá,  
duša kričí pri sude,  
kúpať sa v ňom nahá, celá...

Sudov s vodou vôkol plno,  
kam sa pohnúť, ktorým smerom,  
ľahnem si a počkám...  
Živá voda – modlím sa,  
príd', ja sa k tebe nedomotkám...



# VYŠTVERAŤ SA NA SLOBODU

Na slobodu vyštverať sa stojí sily veľa,  
lopotiť, potiť, s túžbou fotiť...  
Štveraš sa, funíš, driapeš  
bez vidiny cieľa...

Otrok v túžbe slobodu si vyfotiť,  
by sa už nemusel za ňou pechoriť...  
Domov si ju prinesie,  
občas sa ku nej povznesie  
telo starnúce, nevládne...

Sloboda zarámovaná  
na stene visí,  
muchy na ňu sadajú,  
rukou si ju brániš,  
prachovkou stále čistiš  
slobodu tvoju zarámovanú.

Viem, že sa ku nej navrátim,  
keď dušu svoju nestratím  
a telo mi dokoná,  
sloboda z rámu vyletí...



# CHARLIE

Mlčíš, a predsa potešíš viac  
jak autor textov plných fráz.  
Nefalšovaná blízkosť,  
krúti lásky chvostom...

Chvost, ktorý kompas lásky je,  
smerom k môjmu srdcu vždy trafiť vie.

Tvoj pohľad všetky múry duše prekoná,  
prenikne do srdca a vyvetrá v ňom,  
dočista zmyje života prachom zanesené jej okná.

Charlie, náš psík milý,  
poklad sme dostali, keď sme si Ťa kúpili...  
Milionármi psej lásky bohatí  
všetci sme sa vedno stali.



# VYBÍJANÁ ŽIVOTA

Keby som nebol občas sráčom,  
bol by som dobrým života hráčom,  
lenže ja som radšej žráčom  
a lopta ma vždy trafi s plačom.

Plán mám!

Na loptu si postriehnem  
a než sa z toho poseriem,  
namierim a trafím sám,  
kto je tu šéf, ukážem ja vám...

Doplatil som na to vo veľkom meradle,  
trafiť svoj obraz zas a znova – vo vlastnom zrkadle.

Vybíjaná života neprinesie výhry, prachy...

Posadím sa v tichosti  
a radšej zahrám šachy...





# KVAPKA VEČNÉHO DAŽĎA

Kvapká mi na karbid,  
nebudem tu ďalej hniť,  
Vyberiem sa neviem kam,  
i tak stále len utekám.

Uši oči predbehli,  
šumy vody zazreli.  
Vrásky skaly tváre vyryté,  
vodou večného dažďa umyté,

vryli sa mi do duše hlbiny,  
kochám sa vodopádom výšiny.  
Moje vrásky vyhladil,  
keď som sa k nemu posadil,  
srdce kvapku dažďa večného chytilo,  
vo vnútri ju natrvalo zavrelo.



## OBDIV INTROVERTA

Do tmavej miestnosti lúč svetla preniká,  
aj keď sa ma svojím teplom dotýka,  
nevyjdem ja veru von!  
Zareve mojej duše ston.

V tichu lesa zbierať dubáky,  
miesto nich však číhajú vešiaky.  
Samotou bohatý myšlienkami som,  
rád sa s Vami o ne podelím,  
len aby tam ľudia neboli.

Pandémia introverta nikdy nekončí,  
jak v hrobe, aj do tmy za ňou vykročí.  
Keď hlas trúby z neba začuje,  
konečne si samoty obuv vyzuje.

Už žiadne svetla náhrady,  
vykročím do nebeskej záhrady,  
duša moja vyletí a v svetle tvojom sa poteší.



# VYŽEHLENÁ HLADINA

Pri jazere spomienok  
vytiahol som žehličku.  
A s panenskou slzou na krajíčku  
vyžehlil som spomienky,  
čo som poznal od plienky.

Už žiadne frekvencie vln búrlivých,  
Bože, si ma zachránil,  
do pokoja ponoril,  
svojho Syna miesto mňa opustil,  
od trestu môjho upustil,  
všetko si mi odpustil.

Môj život jak hladina je kludná,  
svoj život v nej už nehľadám.  
Hnevu, bolesti sa pre teba samého vzdám.  
Eli, Eli, lama sabachthani! – z kríža znie hlas,  
v smrti Krista  
Nebeského Otca som život našiel zas.  
Jeho smrť za život môj,  
Otče, idem domov a budem už len Tvoj!

Ťava na tanieri  
Copyright © Ivan Hlavanda  
2022  
978-80-570-3698-2





Som fotograf, fascinovaný svetlom. Svetlo je pre mňa vizuálna poézia. Stlačenie spúšte na fotoaparáte je pre mňa ako napísať báseň, zvečniť myšlienku. Fotografia je externé vyjadrenie myšlienky fotografa. Trinásť krát som stlačil spúšť, a trinásť krát pri nej bola myšlienka, ktorú som vyjadril básňou. Spojil som poéziu svetla, s poéziou slova. Nech zahreje, nech obohatí Váš vnútorný svet.

